

Prædiken til juleaften 2020, 1. tekstrække

”Eventyret venter derude” lyder det inde fra den forladte og ramponerede villa fra en begejstret pigestemme.

Det fanger drengen Carls opmærksomhed, for netop denne sætning er hans store helt og forbillede – den opdagelsesrejsende Charles Muntz’ motto. Det får den forsigtige Carl til at gå ind i huset, hvor pigen – ved navn Ellie – i fantasien har omdannet villaen til sit eget luftskib. Umiddelbart er Ellie og Carl ret forskellige – hvor Ellie er den udadvendte og modige pige, som, idet hun kigger ud ad vinduet i sit imaginære luftskib, udbryder ”sigtbarhed: ubegrænset”, er Carl den mere stille og forsigtige type. De umiddelbare forskelle til trods har Ellie og Carl dog én fælles interesse - nemlig for de store eventyrere og opdagelsesrejser. Det varer derfor heller ikke længe før de to knytter venskab og siden også bliver kærestes. Som voksne gifter de sig. Flere af jer har sikkert gættet, at jeg her taler om Pixar animationsfilmen *OP!*

Livet går sin gang får Carl og Ellie. De nyder livet, passer deres arbejde og drømmer sammen – ja, drømmer stort om de rejser, de skal på, og de børn de skal have. De når ovenikøbet at få indrettet børneværelset. Men virkeligheden – den viser dig at blive en anden. De kan ikke få børn, så i stedet begynder de at spare penge op til deres livs rejse til Sydamerika, hvor de vil ned og opleve det berømte ”Paradisvandfald” – som efter sigende skulle være ”stedet som tiden har glemt”.

Men hver gang de lige er ved at have sparet penge nok sammen, går noget galt og opsparingen må inddrages. Først en dag, hvor håret er blevet gråt og rynkerne for længst har indfundet sig hos dem begge, beslutter Carl sig for at købe to billetter til ham og Ellie til Sydamerika.

Men...tiden har i mellemtiden overhalet dem. Ellie viser sig at være uhelbredeligt syg, og snart herefter sidder Carl alene tilbage uden sin Ellie i deres fælles hus. På sit dødsleje når Ellie dog at give Carl sin eventyrbog. En personlig bog, Ellie har haft siden hun som lille pige var fyldt med drømme og forventninger til de mange eventyr, hun skulle ud på i sit liv.

Carl savner inderligt sin elskede Ellie og har efter hendes død udviklet sig til en vranten og sur gammel mand uden meget mod på livet. Men så alligevel en dag griber den sidste livskraft fat i Carl, og han beslutter sig for at tage afsted på den store rejse til Sydamerika.

Som gammel ballonsælger finder han på at spænde et par tusind balloner fyldt med helium fast på hans og Ellies hus, der pga. de mange balloner nu kan rive sig løs fra fundamentet. Rejsen er begyndt, og Carl kan nu kysse billedet af Ellie, der hænger på væggen i stuen og forsikre hende om, at ”Nu er vi på vej, Ellie!” Ellie er altså med på rejsen i både tanke og hjerte. Carl får også andet selskab undervejs på rejsen – bl.a af den lille spejderdreng Robert, som i sin iver for at hjælpe den gamle mand har sneget sig med.

Der venter nu Carl – og den lille Robert – en halsbrækkende og farefuld rejse mod Paradisvandfaldet – hvad denne rejse nærmere indebærer, skal jeg ikke gå i detaljer med her, men blot anbefale at bruge en af juledagene på at se eller gense denne film, der bestemt har noget at både på for både børn og voksne.

Men altså – rejsen bliver så fyldt med farer og strabadser for Carl og Robert, at Carl på et tidspunkt opgivende udbryder: ”Hvad har jeg dog rodet mig ud i, Ellie?” Det Carl har rodet sig ud i skal vise sig at være *livet* selv. For da Carl endelig når frem til Paradisvandfaldet og sætter sig i sin lænestol opdager han, at

noget alligevel ikke er som det skal være. Godt nok har han nået sin destination. Men...han er alene. Han åbner det gamle eventyralbum, Ellie gav ham inden sin død og opdager, at der i albummet er et helt afsnit, han ikke før har set. Dette afsnit har Ellie kaldt ”Mine kommende eventyr”. Her har Ellie sat en masse billeder ind af alt det, der blev de tos eventyr: deres bryllupsbillede, deres første bil, men fremfor alt billeder fra deres hverdag sammen – alle de mange øjeblikke, de delte – der er et billede af engang hvor de fodrede duer, engang hvor de drak kaffe sammen, og endelig er der et billede af en smilende og gråhåret Ellie, der sidder i sin yndlingsstol hjemme i villaen. Til sidst i albummet har Ellie skrevet følgende hilsen til Carl: ”Tak for eventyret, tag nu ud på et nyt. Kærlig hilsen Ellie”

Denne hilsen er en øjenåbner for Carl, og han indser, at han i stedet for at hænge fast i fortiden og sorgen over alt det, der ikke er mere i stedet må tage imod livet som det former sig her og nu.

Her efter prædiken skal vi synge salmen ’Julen har bragt velsignet bud’. Her skriver Ingemann: ”I dag blev vor kære frelser fød / og Paradis-vejen fundet.” Men ser vi på, hvordan Jesu liv formede sig er der umiddelbart ikke meget Paradis-vej over det. Han bliver født i en stald, fordi der ikke er plads til dem i herberget og bliver tilmed lagt i en foderkrybbe. Sidenhen i livet bliver han også afvist mange af de steder, hvor han kommer – ikke mindst af samfundets top og magtelite. Og endelig ender han sine dage på et kors. Og da han hænger deroppe på korset råber folkemængden til ham: ”Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse. Hvis du er Guds søn, så stig ned fra korset, og da vil vi tro dig.”

Men Jesus steg ikke ned fra sit kors. Han gjorde derimod noget andet. Han sagde til den ene af de røvere, der var blevet korsfæstet sammen med ham, at ”I dag skal du være med mig i

Paradis.” Og med disse ord *var* røveren med ham i paradiset. Og det er dét, der sker, da Gud kommer til verden, kommer til os i skikkelse af det lille barn i krybben julenat. Det er om ham der hos Esajas fortælles, at han skal kaldes ”underfuld rådgiver”, ”vældig Gud”, ”Evigheds Fader”, ”Freds fyrste”. Og endelig er det pga. af hans komme, at englen forkynder en stor glæde som skal være for HELE folket. Og dermed er paradiset fundet – også selvom jorden ikke er blevet et paradiset, og selvom der stadig er rigeligt med kors og lidelse.

Med Jesu fødsel er et nyt liv ikke blot kommet til verden, nej, Jesus gør med sit komme til verden selve livet nyt. Han hjælper os ikke ned fra vores kors, han løser ikke med et snu tag alle problemer for os og fritager os for lidelse, sorger og nederlag. Men han gør det til noget andet. Og netop dét er den store forandring. Han forandrer ikke bare noget her og noget der – nej, han forandrer selve det at være menneske. Han gør det anderledes, som ikke kan være anderledes. Han kommer til os med sin grænseløse og grænsesprængende kærlighed og siger ”se, jeg er med jer alle dage, indtil verdens ende”. Og med de ord lover han os ikke at vi får alle vores ønsker opfyldt. Han lover os derimod, at lige meget, hvad der sker for os i hver vores liv, så bliver han ved vores side. Det er solidaritetens Gud – det er ham det går an at råbe til, at skælde ud – og endda indimellem helt undsige sig – og som stadig ikke forlader os.

Med sit komme planter han et håb i os. Ikke blot et håb, som vi kan klynge os til jer i julen eller i svære stunder i livet, men derimod et håb der er langt større, end det vi hver især kan gå om hjørnet efter. Det er det *levende* håb, og det er et håb der bliver ved med at være levende. Det er ikke et håb der handler om, at vi ønsker os, at det bliver bedre i morgen eller næste år eller for dens sags skyld håber på, at vi får alle vores ønsker opfyldt. Nej, det er

det håb, der forsikrer os om, at lyset skinner i mørket og mørket får aldrig bugt med det, hverken dødens, vantroens eller det mørke, hvor vi indimellem kan føle os fristede til helt at give op.

Dette levende håb indfinder sig også henimod slutningen af OP! for Carl. Det er da han indser, at lykken og harmonien ikke indfandt sig, da han nåede målet – nåede paradisvandfaldet, for da var han alene og havde ingen at dele den gode udsigt med. Nej, det for alvor gode liv ligger derimod altid – for Carl som for os – i de relationer og de mennesker, vi omgiver os med. For som Robert så rammende udtrykker det tidligere i filmen, da han fortæller Carl om, hvor meget han holder af, at sidde på en kantsten med sin far og kigge på biler: ”Det lyder måske kedeligt, men det er som om, at det er de kedelige ting, jeg husker allerbedst.” Det vigtige var ikke hvad Robert og faren lavede – men derimod AT de var sammen.

Og således lykkes det i sidste ende for Carl og Robert – den ældre mand med et langt liv bag sig – og den unge knægt med hele livet foran sig – at finde ikke bare paradisvandfald men også paradisevejen. Med Jesu fødsel i stalden julenat er den nu fundet – og den er her – lige præcis her, hvor ingen af os ventede at finde den. Ja, paradise-vejen er funden og eventyret venter derude!

På det kan vi ønske hinanden en glædelig jul!

Amen